

Ábrahám Erika

hajnali játszma

sötét nyit fehéren-feketén nézem
magam ahogy az isten nézné
nem maszatom össze a képem

teendőlista kapcsolatok mennyi
hely maradt a szívben mára
Balaton-forma heg a sípcsont fölött

beszáradt szememben régi
énem ül királynő saját színén
bezúzott tükör figyel

fölött az ég

úgy kéne látni mint egy angyal
aki épp most érkezett hogy a
pillanat szépségét szentesítse
gitárhúron megcsúszó ujjak
kenyér kérgének pattanása

felhők alatt foszlik a város
az utcaseprő cókókjával megáll
ellép surrog talpa alatt a murva
kezemben kiürült papírpohár

hajszálerek

apa emlékek lágerében földből
kiásott zöld kenyéren él

vannak túlélő tárgyak
igéket őriznek dilemmákat
démonaik minden észszerúségen
kifognak ellenőrzik biztosan fáj-e
csonttá kövült köldökcsontok
vajon hiányzom még anyának

a ház néha üzen mások lakják
kísértek áttetsző testtel
álmom megzavarja őket
rosszallón súgnak mögöttem össze
utolsó dobozaimmal visszatérek

44

Bozók Ferenc

Agglegény esti dala

Őrli az est laza, gyolcs-szakadós ködeit
fogsora vad kuvaszodnak,
táncba igézi az éjszaka ördögeit
füstje lidérc-szivarodnak.

Körberegcsenek a házi kísértetek, és
perceg a széked, az ágyad.
Jelt ad a sok puha, rőfre kimért feledés.
Elszuvasodnak az árnyak.

Szerelem

úgy mártsd belém a késed
mint jó, szelíd sebészek
úgy szúrj: neked se fájjon
csuklódba görcs ne álljon

Teológia

Épp teázok: így vagyok „teista”.
Mi célja volt, mikor teremtett?
Kálvinista tán? Netán deista?
(Predesztinált, vagy „itt felejtett”?)
Látja tán, mi jó, s mi rossz ma néked?
S mikor pihensz, mikor vagy ébren?
És tanácsot ad, hová helyezkedj
a koordináta-rendszerében?

Lepkegyűjtő

Tündökölni kényszer
túvel plüssre tűzve,
szép halálnak ékszer
vitrinébe űzve.
Tükreinkbe fagyva
megcsodáljuk éked,
pusztulásod adja
megdicsőülésed.

Gulio Tímea

Fürdés

Hegyekből és tavakból álló táj vagyunk.
Melleden az első hó.
Térdeid között újszülött vagyok.

Magát kitakaró gyerek keze a kezed.
Annyira akarlak,
Hogy tiltakozom.

Már nem kacsázom a szavakkal.
Csak puha, bolyhos lepedőt teríték
Arra, ami többé nem rejtegetni való.

46

Irigység

Ökle az akaratos csecsemőé.
A kismalac ellöki testvérét.
Az éltető emlőt megragadó kéz
Nem adja, ami az övé.

Majd kiköp a száj, taszít a kéz.
Inkább neki sem kell,
Ha másé is!

Helyet szorít magának
A két üres mell között.
Még akkor is tátog,
Mikor másodszor elveszik.

Ünnep

A tévé előtt férfi.
Kezében whiskey.
Az asztal mögött nő.
Joghurtot vacsorázik.
Ennyi fért a mai kalóriába.
A gyerek talán
Karácsonyra hazajön.

A férfi horkol.
A nő fát díszít.
Magszúrja az ujját,
Kiszívja, foltos ne legyen
A férj kedvenc szőnyege.
Ha a gyerek kérdezi,
Miért sír, a hagymára fogja.

A nő kibámul az ablakon.
Nézi a járókelőket,
Mintha szappanoperát.
Neki is lehetett volna élete.
De végül is nincs semmi baj.
Együtt a család.
A gyerek felnőtt, sikeres.

Utálja a szomszédot,
Mert szeretőt tart.
Bezzeg ő hűséges.
Csak kétszer szökött meg.
Egy hét után visszajött.
A férje megverte,
De visszafogadta.

Egyedül azokon az estéken létezik.
A férj horkol, a gyerek bulizik.
Behúzza a függönyöket,
Füstölőt gyújt.
Egy pohár bor, és múlik a remegés.
Szereti a lányt,
Mint rabló a másét.

.....
.....
.....

A többi napon
Egy kád forró víz öleli,
Míg a hajnal
El nem vérzik.

Akvárium

Minden második hétvégén,
Mintha váltunk volna.
Mintha házasok lettünk volna.
Sőt, szerelmesek.
Kéthetente ki kell takarítani az akváriumot.
Hiába mutattam meg, hogyan.
Tudtam, rám marad, ha itt hagyom.

– Hát a halaid? – kérdezi az új főbérlő.
– Macerás lenne áthozni,
Elfoglalná a szekrény tetejét.
Különben is, kinőttem.

Kéthetente gulyást főzöl nekem.
Végre nem csípősen.
A kutyát is megnevelted azóta:
A széken ül az asztal helyett.

– No de lássunk neki az akváriumnak,
Dolgom van.
És légyszí, javítsd meg a laptopom,
Megint lefagyott.
– Míg frissít, nézhetnénk sorozatot.
– A börtönöset?
Nem, annak már vége,
De van egy új, zombis, egész jó.

Nézzük, pont úgy, mint régen.
Ölünkben tálca kajával,
Hátunkon szürke pokróc.
Nem beszélünk, kanalazunk.
A szoba is ugyanolyan.
Csak az asztal került az ágyhoz közelebb.

– Ennyit cigizel?
Pedig tudom, hogy füstölő,
Amit a fogadásomra gyújtottál meg.
– Sötétedik, gyorsan a halakat...
– És a gép?
– Akkor két hét múlva. Csók.

Visszanézek a házra.
A szomszéd jó estét kíván.
Még nem is tudja, hogy.

Oláh András

úgysem lehet

hajnali fényben dideregnek a szavak
menekülnénk hogy igazoljuk
magára maradt magányunkat
a kérdésbe forduló hallgatást
hogy miért kell folyton megválni valamitől
s a csöndet miért növi be reménnyel az idő
olyan vagy mint a kialvó lámpa fénye
a méreg hatni kezd s többé már
nem billen helyre a megsüllyedt emlékezet
lassan elmúlik ez a nyár is: bennünk fázik...
másnapos álmok közt fintorog a szemafor
sietni nincs hová és nincs miért
– minden vonatot lekésni úgysem lehet...

még érdemes

a hangsúly nem az éjszakába terített pokróc
alatt egymásba didergő ölelésen volt
nem is a kiszáradó hajnalon
sem a zsebedből kikandikáló papírlapon
– a verselményen amit irigy barátnőd
csúfondárosan meglobogtatott –
nem az összenőtt szótagokon
vagy a rímtelen magányba csomagolt miérteken
hanem azon a megtorpanó utolsó mondaton
amiért visszalapozni még most is érdemes

Vasas Tamás

július negyedikén suttogás egy résen át

50

a történetem hurokban. beakadás az egész.
azért mondom ezt, mert igenis így látom.
mert újra nem hozzám jött elmondani azokat,
amiket egymásnak szoktunk ezekben
a férfiatlan helyzetekben, nem, ő

megint abba az alkonyatüres katedrálisba ment,
szinte látom, ahogy a fülkében a telefonjából
olvasva gyónja neki, sőt, nem is, mindössze
a reverendájába sírja, hogy csak

abban a rég nem látott magyar faluban,
a nagynénjének a kertjébe állított fabudi
sötétedés utáni magányában, egyedül, oldalt
egy szűk lyukon át, ami olyan, mint amilyen
azokban a pesti clubokban van, ahova mostanság
titokban járnak fel az idősebb családos férfiak, hát,
szóval tudja, egy olyan szopatórés, triumfális vájat,
igen, ő eddig csak abban látta még a valóságos fényt,
hát, az nagy baj, mondta neki az atya, mert tudja
meg, hogy az a valami nem más, mint egyenesen

az ördög bababőr simaságúra borotvált segge lyuka,
az gond, ha ott ő fényt lát, de ezt szerintem már
nem is hallotta meg, vagy éppenséggel hallotta, de
nem érdekelte, mert ekkor jött az a bizonyos sms,

és tudom, hogy miután kilépett, jó
nagy levegővel, a mellkasát egyszerre
kezdte súlyosan nyomni a függetlenség
és a tűzijáték,

(mert az egész innentől kezdve
csak egy kiegészítés)

ahogy elindult lefelé azon a szűk hídon
azt képzelve, hogy gyalog is
eljuthat a városig.

érkezési oldal

amikor a forró folyadéktól
kecskefejet kirajzoló bögrédre
megpróbálsz rádugni az iphone-
töltőd csatlakozóját;

amikor az ebookolvasód tokját
hirtelen összecsapod és véletlenül
majdnem a szemetesbe vágod abban
a pillanatban, amikor egy tokarczuk-
regény utolsó mondatának a pontját
is meglátod;

és amikor magadban fecsegve, nem
törődve azzal, mit gondolnak rólad
a körülötted lévők, felsőbb hatalmaknak
mentegetőzöl, hogy te még fiatal vagy,
tehát mindezek csak a reptéri zűrzavar
és az idegen környezet miatt lehetnek –

pedig pontosan tudod,
hogymi az igazság.